

Гульвіса

Пантелеймон Куліш

Ой ішов я до дівчини —
Од воріт вернувся:
Піду лучче до шинкарки
Горілки нап'юся!

Нехай добрі люде славлять,
Що в шинку ночую, —
Що за тиждень загорюю —
За ніч прогайную.

Лучче мені од громади
Наругу приймати,
Аніж собі вольні руки
Навіки зв'язати.

Твою чари, дівчинонько,
Я по людях знаю:
Тому щастю, тому раю
Віри не діймаю.

Ой коли б нас не в'язано —
Може б нам жилося,
Що волею моє серце
З твоїм понялося.

Ой яке там щастя-доля,
Де в хаті неволя?
Моя доля — серед поля
Нев'язана воля!

Ой заграй мені кобзарю,
Про ті часи давні,
Як у Січі проживали
Наші предки славні.

Ой заграй мені, кобзарю,
Нехай я заплачу,

Нехай долю — вольну волю
Крізь сльози побачу.

Ой заплачу-зарідаю,
Рутою утруся...
До любої дівчиноньки
Повік не вернуся.